

Ενώ πιον του Πατέρα ὁ Θεός, καλό και ευπρόσδεκτο είναι να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας (Α΄ Τιμόθεον, β΄ :3,4). Βέβαια μας έχει δώ σει το δικαίωμα να επιλέξουμε ελεύθερα αν θέλουμε να έρθει στη ζωή μας, μιας και Αυτός μας έπλασε ‘κατ’ εικόνα εαυτού’. Γι’ αυτό επειδή Αυτός είναι αγαθός και αγαπάει τον άνθρωπο, περιμένει κάθε άνθρωπο να επιλέξει από μόνος του, με ελεύθερη βούληση, να Του ζητήσει να ὁ τον σώ σει από την δουλεία στην αμαρτία και στον διάβολο.

Ο Πατέρας Θεός έδωσε τη δυνατότητα της σωτηρίας σε κάθε άνθρωπο, μέσω του Υιού Του, Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς Χριστός οικειοθελώς επέλεξε να γίνει άνθρωπος και να θυσιαστεί, πληρώνοντας σαν αναμάρτητος για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων, ώστε να σωθεί αιώ νια όποιος πιστέψει σ’ Αυτόν και στον Πατέρα Του (Ιωάννης, γ΄ :16,ε΄ :24).

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός με το αθώ ο αίμα που έχυσε ὁ πάνω στο σταυρό του Γολγοθά σφράγισε την Καινή Διαθήκη για τη σωτηρία του ανθρώπου της οποίας κληρονόμος είναι όποιος πιστέψει σ’ Αυτόν και Τον επικαλεστεί . Συνεπώς είναι φανερό ότι η σωτηρία του ανθρώπου είναι χωρίς τα έργα του νόμου αλλά με τη χάρη του Ιησού Χριστού. Βέβαια ὁ ευθύνη του πιστού είναι με φόβο και τρόμο να εργάζεται τη σωτηρία του, γιατί αλλιώς ὁ θα κινδυνεύει να τη χάσει .

Τα εδάφια του τίτλου του άρθρου αναφέρονται σε γεγονός που έλαβε χώρα όταν κηρύχτηκε ὁ το ευαγγέλιο για πρώ τη φορά στην Ελλάδα, στην αρχαία Μακεδονική πόλη των Φιλίππων του νομού Καβάλας. Συγκεκριμένα όταν ο απόστολος Παύλος βρισκόταν μαζί με άλλους σε αποστολικό έργο, στη Τρωάδα της Μικράς Ασίας, μια νύχτα είδε σε όραμα, άνδρα Μακεδόνα να του λέει: «Διάβα εις Μακεδονίαν, και βοήθησον ημάς» (Πράξεις, ις΄ :9).

Μετά από αυτό το όραμα καταλάβανε όλοι τους ότι ο Κύριος ήθελε να πάνε στη Μακεδονία, στην οποία και φτάσανε με πλοίο. Όταν έφθασαν στους Φιλίππους, έμειναν μερικές μέρες μέσα στη πόλη. Την ημέρα του Σαββάτου βγήκαν έξω από τη πόλη, σε τόπο που έμαθαν ότι γίνεται προσευχή, κοντά σε ένα ποτάμι. Εκεί ήρθανε κάποιες γυναίκες στις οποίες μιλήσανε το λόγο του Θεού. Τότε συνέβη η πρώ τη ευλογία. Μια από αυτές τις γυναίκες που λεγόταν Λυδία, δέχτηκε τα λόγια του Παύλου, πίστεψε πρώ τα αυτή στον Ιησού Χριστό, ύστερα πίστεψε όλη της η οικογένεια και όλοι βαπτίστηκαν στο νερό (Πράξεις, ις΄ :13-15).

Στη συνέχεια, την ευλογία ακολούθησε η δοκιμασία. Όταν οι

απόστολοι πηγαίνανε για προσευχή, τους ακολουθούσε μια γυναίκα η οποία είχε πονηρό πνεύμα μαντείας και από τις μαντείες που έκανε, τα αφεντικά της που την εκμεταλλευόταν, απεκόμιζαν πολλά κέρδη. Αυτή, για πολλές μέρες, όταν έβλεπε τους αποστόλους, τους ακολουθούσε και έλεγε: «Ούτοι οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του Υψίστου, οίτινες κηρύττουν προς ημάς οδόν σωτηρίας»

. Ο απόστολος Παύλος διέκρινε ότι τα λόγια αυτά παρ' όλο που έλεγαν αλήθειες, προερχόταν από πονηρό πνεύμα. Ένα προφανές κριτήριο διάκρισης είναι ότι ο άνθρωπος που έχει το Πνεύμα του Θεού δεν μπορεί να δουλεύει συγχρόνως Θεό και μαμωνά. Γι' αυτό επιτίμησε το πονηρό πνεύμα που ήταν μέσα στη γυναίκα και αυτό έφυγε από αυτήν. Όταν είδαν τα αφεντικά της γυναίκας ότι χάσανε την ελπίδα του κέρδους που είχαν από αυτή, πιάσανε τον Παύλο και τον Σίλα και είπανε μπροστά στους στρατηγούς ψέματα ότι δήθεν οι δυο απόστολοι ταράζουν την πόλη, διδάσκοντας διαφορετικά έθιμα που είναι ασυγχώρητο να πράττουν αυτοί σαν Ρωμαίοι πολίτες. Τότε ο όχλος όρμησε εναντίον των αποστόλων και οι στρατηγοί διέταξαν να ραβδίσουν τον Παύλο και τον Σίλα. Αφού τους έδωσαν πολλούς ραβδισμούς, τους βάλανε στη φυλακή και είπανε στον δεσμοφύλακα να τους φυλάει με ασφάλεια. Κατά τα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας, αν και γεμάτοι πληγές, προσευχότανε και υμνούσαν τον Θεό. Ξαφνικά έγινε μεγάλος σεισμός και ανοίξανε όλες οι πόρτες και όλα τα δεσμά των φυλακισμένων κοπήκανε. Ο δεσμοφύλακας, όταν ξύπνησε είδε όλες τις πόρτες ανοιχτές και νόμιζε ότι φύγανε όλοι οι φυλακισμένοι και έσυρε το μαχαίρι του για να αυτοκτονήσει. Όμως ο Παύλος τον πρόλαβε και με μεγάλη φωνή του είπε να μη κάνει κακό στον εαυτό γιατί όλοι είναι εκεί. Ο δεσμοφύλακας έντρομος ρώτησε τον Παύλο και τον Σίλα:

« Κύριοι τι πρέπει να κάνω για να σωθώ ; »

. Αυτοί του είπαν:

« Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό και θα σωθείς εσύ και ο οίκος σου »

.

Αμέσως ο δεσμοφύλακας τους κάλεσε σπίτι του και οι απόστολοι κήρυξαν σ' αυτόν και σε όσους ήταν στο σπίτι του τον λόγο του Κυρίου. Ο δεσμοφύλακας περιποιήθηκε τις πληγές των αποστόλων και στη συνέχεια βαπτιστήκανε στο νερό αυτός και οι όλοι οι οικιακοί του. Μετά τους έκανε το τραπέζι και χαρήκαν όλοι που πιστέψανε στον Θεό (Πράξεις, ις':16-34).

Έτσι ξεκίνησε το ευλογημένο έργο του Θεού στον Ελλαδικό χώρο, σε

μια Ελλάδα που τότε πίστευε στο Δωδεκάθεο αλλά ο Ιησούς Χριστός απέδειξε δια των αποστόλων Του, ότι είναι αναστημένος και αληθινός Θεός. Με βάση τα παραπάνω βλέπουμε ότι η Λυδία μαζί με την οικογένειά της όπως και ο δεσμοφύλακας μαζί με την οικογένειά του πιστέψανε στον Ιησού Χριστό, με το κήρυγμα των αποστόλων σε συνδυασμό με τις θαυμαστές ενέργειες του Θεού $\square$ που συνεργούσε και βεβαίωνε το κήρυγμα.

Συνοψίζοντας $\square$ λέμε $\square$ ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Αυτός, χθες, σήμερα και στους αιώνες (Εβραίους, ιγ' :8). Συνεπώς

και στις μέρες μας σώζει, αρκεί ο καθένας που δεν Τον έχει γνωρίσει σαν προσωπικό του Σωτήρα, να προσευχηθεί και να Τον επικαλεστεί. Ο Κύριος σίγουρα θα απαντήσει καθώς ο ίδιος λέει:

«Αιτείτε, και θέλει σας δοθή $\square$ ζητείτε, και θέλετε ευρεί $\square$ κρούετε, και θέλει σας ανοιχθή $\square$ διότι πας ο αιτών λαμβάνει, και ο ζητών ευρίσκει, και εις τον κρούοντα θέλει ανοιχθή»

(Ματθαίος, ζ' :7-8). Όπως σώθηκαν οικογένειες ολόκληρες τότε, το ίδιο μπορεί να συμβεί και σήμερα με την χάρη του Θεού.

Βέβαια πρέπει να διευκρινίσουμε ότι η επαγγελία που πήρε ο δεσμοφύλακας για σωτηρία του οίκου του δεν είναι δεδομένη για όλους τους πιστούς. Ο λόγος του Κυρίου συμβουλεύει πιστούς ή πιστές συζύγους, των οποίων οι σύζυγοι δεν είναι μεν πιστοί αλλά συγκατανεύουν να συνοικούν μαζί τους, λέγοντας «Εάν τις αδελφός έχη γυναίκα άπιστον, και αυτή συγκατανεύη να συνοική μετ' αυτού, ας μη αφήνη αυτήν και γυνή ήτις έχει άνδρα άπιστον, και αυτός συγκατανεύει να συνοική μετ' αυτής, ας μη αφήνη αυτόν....

Διότι τι εξεύρεις, γύναι, αν μέλλης να σώσης τον άνδρα; ή τι εξεύρεις, άνερ, αν μέλλης να σώσης την γυναίκα;

»

(Α' Κορινθίους, ζ' :12,13,16).

Ναι μεν δεν είναι δεδομένη η σωτηρία του απίστου μέλους, αλλά προφανώς δεν αποκλείεται, μιας και όπως προαναφέραμε ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι. Γι' αυτό καλό είναι να μη αποκάμουμε προσευχόμενοι για τα μέλη των οικογενειών μας που δεν έχουν γνωρίσει τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό τους Σωτήρα, έχοντας υπόψη το γεγραμμένο «Ας μη αποκάμνωμεν δε π ρ ά τ τ ο ν τ ε ς $\square$ το καλόν διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ »

(Γαλάτας, ς' : 9). Αμήν!